ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **J. Č.**, zast. Mgr. Lukášem Wimětalem, advokátem se sídlem Údolní 388/8, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Dominikánské nám. 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2016, č. j. MB/0025417/2016, sp. zn. OUSR/MMB/0463286/2015/2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2018, č. j. 62 A 44/2016 - 101,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) se podanou kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-Královo Pole, Odboru územního a stavebního řízení, ze dne 26. 10. 2015, č. j. 7337/14/2300/698/Ovek, ve věci žádosti o dodatečné povolení stavby „Stavební úpravy rekreačního objektu evidenční číslo X v katastrálním území Jehnice na pozemku parcela číslo X s přístavbou na pozemku parcela číslo X“. Správní orgán I. stupně předmětnou žádost (podanou v návaznosti na zahájení řízení o odstranění stavby) zamítl, neboť stěžovatelka neprokázala soulad stavby s platnou územně plánovací dokumentací (Územním plánem města Brna). Stěžovatelka předně nesplnila podmínku pro realizaci dočasné stavby dle čl. 2 Přílohy č. 1 obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 2/2004, ve znění pozdějších předpisů (dále též „vyhláška č. 2/2004“, případně jen „vyhláška“), spočívající v požadavku na *umístění předmětné stavby v souladu se situačním řešením lokality dle navazující územně plánovací dokumentace*. Podle správního orgánu I. stupně stěžovatelka nesplnila ani další podmínku stanovenou tamtéž, která spočívá v požadavku, aby *objemové a architektonické řešení předmětné stavby nebylo v rozporu se stávajícím charakterem území*.

[2] V daném řízení se jedná o druhé rozhodnutí správního orgánu I. stupně. První ze dne 28. 1. 2015, č. j. 7337/14/2300/698/Ovek, bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 4. 2015, č. j. MMB/0130775/2015, sp. zn. OUSR/MMB/0091605/2015/2, zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

[3] Krajský soud přisvědčil závěrům správních orgánů, že v daném případě nebyl prokázán soulad stavby s územně plánovací dokumentací předpokládaný v § 129 odst. 3 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále „stavební zákon"), který se promítl v porušení čl. 2 Přílohy č. 1 vyhlášky č. 2/2004. Ve svém odůvodnění uvedl, že stěžovatelka jako vlastnice předmětného pozemku je v souladu s veřejným zájmem omezena ve svém vlastnickém právu, zejména v možnosti na něm stavět. Čl. 2 Přílohy č. 1 vyhlášky jí však umožňuje na jejím pozemku postavit dočasnou stavbu, nicméně jen za splnění podmínky, že tato dočasná stavba bude v souladu se situačním řešením lokality dle navazující územně plánovací dokumentace. Tato dokumentace je nezbytnou podmínkou pro umístění stavby a neexistovala-li, nebyla ani splněna podmínka pro připuštění dočasné stavby. V případě její absence měla stěžovatelka nejprve iniciovat správní řízení o vydání regulačního plánu, příp. územního plánu zóny pro území Jehnic. Navíc však předmětná stavba svou zastavěnou plochou (116,5 m^2) i obestavěným prostorem (652,6 m^3) mnohonásobně překračuje parametry okolních staveb, a tak není splněna ani podmínka spočívající v objemovém a architektonickém řešení stavby (stavba je v rozporu se stávajícím charakterem území).

[4] Krajský soud neshledal ani porušení správních zásad hospodárnosti, legitimního očekávání a proporcionality. Konstatoval, že stěžovatelka si musela být vědoma porušení právních předpisů, když předmětnou stavbu postavila bez stavebního povolení, a za takového stavu nemohla mít založenu dobrou víru v odlišný postup správních orgánů. Pokud poukazovala na povolené stavby na sousedních pozemcích, které rovněž neodpovídají podmínkám Územního plánu města Brna a které stěžovatelka považuje zastavěnou plochou a objemem za obdobné, krajský soud uvedl, že stavby na pozemcích p. č. X, p. č. X a p. č. X k. ú. X jsou vymezeny jako pozemky s funkcí pro individuální rekreaci a podmínky pro povolování staveb se od pozemků s funkcí dopravy (pozemek stěžovatelky) liší. Navíc povolené stavby svou zastavěnou plochou významně nepřesahují Územní plán města Brna a nejsou v rozporu s charakterem území. Nejedná se tak o obdobné případy, kdy rozhodování v nich by založilo ustálenou správní praxi, která by opravňovala stěžovatelku legitimně očekávat vyhovění její žádosti. Navíc účastník řízení se může dovolávat obdobného zacházení jen v případech, byl-li předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Stěžovatelka podává kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s."), a namítá nesprávné právní posouzení výše uvedených podmínek podle čl. 2 Přílohy č. 1 vyhlášky č. 2/2004. V souvislosti s nesplněním podmínky „*umístění stavby není v souladu se situačním řešením lokality dle navazující územně plánovací dokumentace*" nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že nezbytnou podmínkou pro povolení předmětné dočasné stavby je navazující územně plánovací dokumentace za stavu její neexistence a že měla nejdříve iniciovat a prosadit její vydání. Naopak má za to, že z Územního plánu města Brna vyplývá, že pokud má obec v úmyslu podrobně regulovat i stavby dočasné, musí vydat regulační plán zóny, příp. územní plán zóny. Byly-li by možné oba výklady, bylo nutno se přiklonit k tomu, který chrání vlastnická práva

jednotlivce. Rovněž konstatuje, že správní orgán I. stupně nesprávně posoudil předmětnou stavbu jako novostavbu, ačkoli část původní konstrukce byla zachována.

[6] Ve vztahu k nesplnění druhé podmínky „*objemové a architektonické řešení staveb je v rozporu se stávajícím charakterem území*“ poukazuje stěžovatelka na nesprávné posouzení sousedící novostavby na pozemku p. č. X v k. ú. X. Tato stavba byla povolena, ačkoli se jedná o stavbu obdobného umístění ve svahu, výškové dispozice i velikosti zastavěné a obestavěné plochy. Správní orgány i krajský soud nesprávně posoudily zastavěnou plochu této stavby, když dospěly k závěru, že tato stavba má jedno podzemní a jedno nadzemní podlaží, přičemž zastavěná plocha činí 25 m^2. Stěžovatelka vychází z definice zastavěné plochy dle § 2 odst. 7 stavebního zákona a poukazuje na skutečnost, že pod prvním nadzemním podlažím sousední stavby se nachází rozměrné podzemní podlaží zapuštěné do země jen částečně (jak je patrno z fotografií). Vzhledem k tomu, že sousedící stavba překračuje svou zastavěnou plochou 25 m^2, stejně jako i další stavby v okolí (na pozemcích p. č. X, p. č. X a p. č. X), ač tyto v menší míře, dospěl krajský soud k nesprávnému závěru o rozporu objemového a architektonického řešení předmětné stavby se stávajícím charakterem okolí. Rovněž namítá, že došlo k pochybení, když její stavba byla bezdůvodně označena jako dvoupodlažní, na rozdíl od sousedící stavby. Má za to, že rovněž od tohoto chybného určení se odvíjí nesprávné určení obestavěného prostoru stavby stěžovatelky.

[7] V další části kasační stížnosti namítá porušení zásad správního řízení, konkrétně zásady proporcionality, nestranného rozhodování a legitimního očekávání. Porušení dvou posledně zmiňovaných zásad spatřuje především v nedůvodně rozdílném posouzení předmětné a sousedící stavby na pozemku p. č. X k. ú. X, v rozdílném přístupu ze strany správních orgánů v otázce povolování a odstraňování staveb. Poukazuje na to, že přes porušení Územního plánu města Brna i v dalších případech pouze v jejím bylo zahájeno řízení o odstranění stavby. Má za to, že míra překročení zastavěné plochy dle Územního plánu města Brna nemůže být důvodem takto rozdílného přístupu správních orgánů. Správní orgány musí dbát toho, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Každopádně však správní orgány upřednostnily v rozporu se zásadou proporcionality veřejný zájem před zájmem jednotlivce a posouzením těchto dvou zájmů se vůbec nezabývaly. Vypořádání se se zásadou proporcionality považuje stěžovatelka v daném řízení za nezbytné, neboť v tomto řízení se fakticky rozhoduje o tom, zda následně dojde k odstranění stavby jako stavby nepovolené. Krajský soud se pak zabýval v této souvislosti pouze otázkou dobré víry, to však není podmínkou pro aplikaci zásady proporcionality. Rovněž poukazuje na to, že neexistuje veřejný zájem na odstranění pouze jedné stavby. Konstatuje, že zachováním její stavby nebudou poškozeni vlastníci okolních staveb, není zde hrozba újmy na zdraví či majetku ani na životním prostředí. Stavba není ani v rozporu se skutečným charakterem okolní zástavby. Jedná se jen o formální rozpor s Územním plánem města Brna, ani vymezení územní rezervy plochy pro dopravu není důvodem pro nepovolení dočasné stavby (či její odstranění).

[8] Stěžovatelka navrhuje zrušení jak rozsudku krajského soudu, tak obou rozhodnutí správních orgánů a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu

kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Předmětem přezkumu správních soudů byla správní rozhodnutí ve věci žádosti o dodatečné povolení stavby, které nebylo vyhověno z důvodů nesplnění podmínek dle § 129 odst. 3 stavebního zákona v návaznosti na čl. 2 Přílohy 1 vyhlášky č. 2/2004. Stěžovatelka nesplnila podmínku umístění stavby v souladu se situačním řešením lokality dle navazující územně plánovací dokumentace a podmínku, že objemové a architektonické řešení staveb je v souladu se stávajícím charakterem území. S nesplněním podmínek stěžovatelka nesouhlasí. Nejvyšší správní soud věc posoudil a dospěl k následujícímu.

[12] Stavbu postavenou v rozporu se stavebním zákonem (bez rozhodnutí, opatření či jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem) lze dle § 129 odst. 3 stavebního zákona za splnění určitých podmínek dodatečně povolit v řízení o dodatečném povolení stavby. Přitom je nutno zdůraznit, že se jedná o řízení, které je důsledkem řízení o odstranění stavby, vyvolané porušením právní normy, a jako takové by rozhodně nemělo být pravidlem. Účelem řízení o dodatečné povolení stavby je tak snaha o dodatečné zhojení závažné vady, a to pod podmínkou, že dodatečně povolená stavba není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním zákonem, územně plánovací dokumentací, ani s cíli a záměry územního plánování, či není prováděna na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje. Takové řízení je návrhové a vlastník stavby (příp. stavebník) v něm musí prokázat, že stavba neodporuje výše uvedeným podmínkám. Přitom není možné připustit takový výklad zákona, který by stanovil mírnější kritéria pro dodatečné povolení stavby, resp. její změny, než jaká jsou kladena na řádné stavební povolení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2007, č. j. 1 As 46/2006 - 75, č. 1202/2007 Sb. NSS).

[13] Jednou z nutných podmínek pro dodatečně povolenou stavbu je dle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, že *není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území.*

[14] V posuzované věci není sporu o to, že předmětná stavba se nachází na pozemku p. č. X k. ú. X, jehož funkcí dle Územního plánu města Brna je plocha pro dopravu, funkční typ plocha komunikace a prostranství místního významu, a na části pozemku p. č. X k. ú. X, s funkcí stabilizované plochy s objekty pro individuální rekreaci. Z čl. 4 vyhlášky č. 2/2004 vyplývá, že komunikace a prostranství místního významu nejsou závazně vymezeny. V souladu s čl. 4 bod 4.1.2 vyhlášky se plochy pro dopravu řadí mezi plochy stavební, na nichž lze za splnění konkrétních podmínek připustit realizace dočasných staveb.

[15] Právě uvedené vyplývá z čl. 2 Přílohy 1 vyhlášky č. 2/2004, podle kterého lze v plochách stavebních *podmíněně připustit dočasné využití území a realizaci dočasných staveb (a to i nerespektujících regulace stanovené pro příslušný funkční typ) za podmínky že:*

- *jejich umístění bude v souladu se situačním řešením lokality dle navazující územně plánovací dokumentace a bude umožňovat realizaci trvalých staveb na sousedních pozemcích;*
- *jejich existence nebude v rozporu s funkčním a prostorovým využíváním okolních ploch a jejich provoz nebude narušovat funkční využití sousedních ploch realizovaných v souladu s regulativy funkčního typu určeného ÚPmB pro dané lokality;*

- *objemové a architektonické řešení staveb nebude v rozporu se stávajícím charakterem území, doba jejich dočasného užívání bude odpovídat předpokládané době realizace staveb s funkcí dle ÚPmB;*
- *pokud tato doba není známá, je možné dočasnou stavbu nebo dočasné využití území povolit pouze na 5 let;*
- *případná změna využití povolené dočasné stavby musí být posuzována podle výše uvedených kritérií.*

[16] Správní orgány shledaly, že předmětná stavba nevyhovuje dvěma z uvedených podmínek pro připuštění dočasné stavby, a to první a třetí z nich. S tímto závěrem se ztotožnil i krajský soud. Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že neexistuje-li navazující územně plánovací dokumentace řešící situační řešení lokality, není pak možné, aby byla předmětná stavba v nesouladu s ní. Nemohlo tak ani dojít k nedodržení první podmínky.

[17] Nejvyšší správní soud s úvahou stěžovatelky nesouhlasí. Z výše uvedeného je totiž patrno, že Územní plán města Brna primárně realizaci staveb na předmětném území p. č. X k. ú. X, na němž byla stavba stěžovatelky postavena, svým funkčním vymezením bez dalšího nepřipouští. Stavba je přípustná pouze za splnění podmínky souladu s navazující územně plánovací dokumentací. Pouze v takovém případě je možné připustit využití území pro realizaci dočasných staveb. Nebyla-li navazující územně plánovací dokumentace vydána, je nutno vycházet z platné a účinné územně plánovací dokumentace regulující předmětné území, kterou v daném případě byl samotný Územní plán města Brna, a ctít jeho primární účel (funkční typ ploch) určený pro předmětné území, tedy na předmětném území žádnou, a to ani dočasnou stavbu nerealizovat. Ve světle uvedeného se ztotožňuje Nejvyšší správní soud se závěrem krajského soudu, že existence navazující územně plánovací dokumentace obsahující situační řešení lokality, které by stanovilo podmínky pro případnou realizaci dočasné stavby na území primárně takovou stavbu vylučující, je nutným předpokladem pro možnost dodatečného povolení stavby. Krajský soud pak nad rámec uvádí, že pokud stěžovatelka zamýšlela realizovat svou stavbu, měla možnost se při neexistenci navazující územně plánovací dokumentace přičinit o její vydání. Takový postup jí umožňuje § 61 an. stavebního zákona. S názorem stěžovatelky, že za situace neexistence navazující územně plánovací dokumentace bylo na místě se přiklonit k výkladu ve prospěch vlastníka stavby, tj. že neexistuje-li taková dokumentace, není třeba plnit podmínku souladu s ní, nelze souhlasit, neboť v nyní posuzovaném případě byla navazující územně plánovací dokumentace (regulační plán) zcela nezbytnou náležitostí pro vysvětlení situačního řešení lokality, když územní plán primárně předmětné území vymezil jako plochu pro dopravu, funkční typ plocha komunikace a prostranství místního významu.

[18] Dále stěžovatelka nesouhlasí s posouzením podmínky objemového a architektonického řešení předmětné stavby se stávajícím charakterem území. Především poukazuje na povolenou novostavbu na sousedním pozemku p. č. X k. ú. X, jejíž plošné a objemové řešení má za srovnatelné s řešením své stavby. Upozorňuje na odlišné posouzení těchto dvou staveb s ohledem na zastavěnou plochu a označení nadzemního a podzemního podlaží, na základě čehož byl nesprávně posouzen obestavěný prostor obou staveb.

[19] Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí správních orgánů a krajského soudu a zjistil, že se ve svých rozhodnutích otázkou posouzení objemového a architektonického řešení předmětné stavby v souladu s charakterem území řádně zabývaly. S jejich závěry se ztotožňuje. Po prostudování spisového materiálu, především pak jeho částí obsahujících fotografie doložené samotnou stěžovatelkou, jakož i pořízené při místním šetření správního orgánu I. stupně, zjistil, že stavba stěžovatelky je umístěna na pozemku nacházejícím se na území s charakterem chatové oblasti, převážně se stavbami určenými k individuální rekreaci se zastavěnou plochou do 25 m^2 (ve dvou případech tuto hodnotu přesahující o max. 8 m^2). Zastavěná plocha stěžovatelčiny

stavby činí 116,5 m^2. Nejvyšší správní soud má za to, že je zde patrný jednoznačný nepoměr zastavěné plochy stavby stěžovatelky a ostatních staveb nacházejících se v okolí. Obestavěný prostor stěžovatelčiny stavby pak činí 652,6 m^3, mimž několikanásobně překračuje obestavěný prostor povolený pro stavby na tomto území (max. 110 m^3), a nelze jej považovat za objemově souladný s charakterem území.

[20] Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila námitku srovnání její stavby a novostavby postavené na sousedním pozemku p. č. X k. ú. X, na základě níž prokazuje, že její stavba není jedinou stavbou nesplňující podmínky pro realizaci staveb na daném území. Poukazuje na to, že sousední stavba má zastavěnou plochu obdobné velikosti jako její stavba, a přitom byla povolena. Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší na tomto místě zkoumat, zda sousední stavba byla povolena v souladu se zákonem či nikoli, a svou pozornost soustředí na předmět přezkumu, kterým bylo posouzení stavby stěžovatelky s ohledem na splnění podmínky souladnosti objemového a architektonického řešení posuzované stavby se stávajícím charakterem území. Pro posouzení této námitky je rozhodující, že stavba stěžovatelky objemově mnohonásobně překračuje povolené parametry zakotvené v územně plánovací dokumentaci pro obestavěný prostor staveb v dané lokalitě, a navíc je situována do nadzemního podlaží. Takové řešení jednoznačně negativně zasahuje do charakteru území. Je to tedy především nepřiměřené prostorové řešení stavby, které má za důsledek nesoulad se stávajícím charakterem lokality. Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů argumentaci stěžovatelky nepřisvědčil.

[21] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami porušení zásad správního řízení, které stěžovatelka spatřuje v rozdílném posuzování její stavby a staveb v okolí. Správní praxe zakládající legitimní očekávání ve shodný výsledek rozhodování správního orgánu ve skutkově totožných případech musí být ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činností (příp. i nečinností) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je pak správní orgán vázán (viz usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Stěžovatelka trvá na tom, že v jejím případě bylo rozhodováno rozdílně, ačkoli s ohledem na povahu a řešení okolních staveb byla v legitimním očekávání, že rovněž její stavba bude povolena. Odkazuje přitom na případy staveb, které na rozdíl od její stavby byly realizovány na základě řádných stavebních povolení, v mnohých případech na pozemcích s odlišným účelem využití dle Územního plánu města Brna (určených k individuální rekreaci) než je pozemek se stavbou stěžovatelky (plocha dopravní), a rovněž na stavby odlišných (výrazně menších) velikostí jak zastavěných ploch či obestavěných prostorů, případně prostorového řešení (sousední stavba na p. č. X k. ú. X). Nejvyšší správní soud neshledal, že by se v daném případě jednalo o skutkově shodné případy, kdy by rozhodování o nich založilo ustálenou správní praxi, která by vylučovala rozdílné rozhodování. Za takového stavu má za to, že stěžovatelka nemohla být v legitimním očekávání, že správní orgán I. stupně v jejím případě vyhoví její žádosti o dodatečné povolení stavby. Naopak konstatuje, že v případě stěžovatelky došlo k jednoznačnému porušení právní normy nejen ve smyslu postavení stavby bez řádného stavebního povolení, ale i za stavu mnohonásobného překročení limitů určených Územním plánem města Brna pro výstavbu v dané oblasti, kdy stěžovatelka mohla maximálně doufat, nikoli však legitimně očekávat, že její stavba bude dodatečně povolena.

[22] Namítá-li stěžovatelka, že v daném případě nebyla hodnocena otázka proporcionality ve smyslu poměření zájmu jednotlivce (jejího vlastnického práva) a veřejného zájmu, soud uvádí následující. Při rozhodování ve správním řízení vedle sebe vždy stojí vícero zásad správního řízení. Žádná z těchto zásad nemá absolutní hodnotu, žádnou z nich nelze upřednostnit na úkor jiné bez ohledu k zásadám ostatním. Jedná se tak o poměřování v zásadě rovnocenné,

kdy až konkrétní individuální případ, v němž převáží určité zájmy a hodnoty, je východiskem pro upřednostnění konkurujících si zásad. Krajský soud se podrobně zabýval otázkou, zda stěžovatelka mohla být při svém konání, tedy realizaci stavby, v dobré víře, zda bylo na místě chránit její zájem jako oprávněný, přičemž jednoznačně dospěl k závěru, že nikoli. Stěžovatelka si totiž musela být vědoma jednání v rozporu s právní normou, když realizovala stavbu bez stavebního povolení. Navíc pak zásadně porušila i podmínky pro výstavbu stanovené územní plánovací dokumentací. V daném případě tak správní orgány ani nemohly zvolit jiný postup než souladný se zákonem a žádost stěžovatelky zamítnout. S ohledem na uvedené lze konstatovat, že správní orgány neměly de facto prostor pro aplikaci zásady proporcionality, tedy poměřování vlastnického práva stěžovatelky se zájmem veřejným, neboť zde jednoznačně převážila zásada legality a ochrany veřejného zájmu na dodržování právních norem a podmínek pro realizaci staveb v dané lokalitě. Ač krajský soud svou argumentaci výslovně s pojmoslovím proporcionality nespojoval, z jeho odůvodnění je zřejmé, že přisvědčil rozhodnutím správních orgánů, které při svém rozhodování ve věci správně upřednostnily veřejný zájem nad zájmem jednotlivce.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vady, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovatelce, avšak jemu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu